

KATSAUKSIA

Suomen työväenliikkeestä

Varsin niukkoja ovat tiedot Suomen työväenliikkeen toiminnasta. Ei saavu säännöllisesti edes lahtarisensuurin "kirkastamia" sanomalehtiäkään. Silloin tällöin vain jokin lehti ja joskus lyhyt sähkösanomapätkä.

Saamamme niukatkin tiedot kuitenkin toteavat sen seikan, että Suomen lahtariporvariston ei onnistunut kukistaa Suomen työväestöä — niin verisesti kuin porvaristo sitä yrittikin. Koston vimmallalla alkaa työväenliike nostaa päätään ja on pausumassa yhä voimakkaimmaksi tekijäksi.

Pääpiirteissään, tänne saapuneitten hajatielien perusteella, ilmaantuu Suomen työväenliikkeessä kaksi ilmausta — salainen toiminta ja julkinen toiminta. Kumpaakaan ei Suomen porvaristo ole kyennyt tukahuttamaan.

Eriinäisistä sanomalehtiutisista päätäten Suomessa on toimimassa laajaperäinen maanalainen järjestö. Sitä osottaa m.m. vangitsemiset Viipurissa, Helsingissä, y.m. — vieläpä niinkin pohjoisessa kuin Rovaniemellä.

Maanalaisen toiminnan päätarkoituksena näyttää olevan tulevan vallankumouksen valmistaminen ja järjestäminen. Eri tahoilla maata valmistetaan maanalaisesti sitä tilannetta varten, jolloin edellytykset ovat kypsät uuteen nousuun. Kun siihen järjestelmällisesti valmistetaan voi nousta tapahtua yht'alkaa maan eri kolkilla ja senvuoksi sitä voimakkaimmin. Siis nyt työväestö vuorostaan suorittaa samansuuntaista työtä, jota porvaristo ennen viimeistä vallankumousta kun se salaisesti järjesteli lahtariosastoja ympärimaan ja senkautta kykeni yllättämään varustautumattoman työväestön.

Venäjällä olevat suomalaiset työläiset varustautuvat sieltä käsin. Työläisnuorukaiset harjoittelevat punakaartin päälliköiksi j.n.e. Vallankumouksen edellytysten sen sallissa, rientää Venäjän puolella oleva suomalainen punakaarti Suomea kohten. Lah-

tarivoimat keskitetään rajalle. Tällöin maanalaiset järjestöt nousevat pinnalle ja muodostavat armeijan selkäpuolelle.

Tämäntapaisen ääriiviivan saa Suomesta saapuneista hajatieloista. Yksityiskohtaisempaa selvyyttä ei tietenkään voi saada tällä hetkellä.

Maanalaisen järjestöjen yhtenä tärkeänä työnä on myös julkisen joukkoliikkeen ohjaaminen. Joukkoliikkeen ei voi olla salaista. Mutta vallankumousmaassa on suurena tekijänä se, minkälaatuisia tämä julkinen joukkoliike on ja mitä latua se kulkee. Senvuoksi pidetään tärkeänä sitä, että maanalaisen järjestöjen vaikutus ohjaisi julkista liikettä siinä tietoisuudessa, että uusi kumous on tuleva historiallisella välttämättömyydellä. Joukkokojen keskuudessa vallitsevaa syvää katkeruutta ei ole johdeittava reformisocialistiseen rämeikköön ja siten synnytettävä terveestä vallankumouksellisuudesta sen estettä ja jarrua. Päämäärä — vallankumous — on pidettävä kirkkaana silmien edessä, vaikkapa pakkolain johdosta julkinen toiminta ei siihen selvänä pääsis pyrkimäänkään.

Onko sitten Suomen työväki vallankumouksellista ja altis kulkemaan sitä kohten? Eikö työväestön voimakas esiintyminen kunnallisvaaleissa samoinkuin eduskuntavaaleissa osoita sitä, että vallankumouksen tieltä olisi luovuttu ja olisi palattu entiseen "kehitykselliseen" toimintaan? Näin useinkin joudutaan kysymään, kun puuttuu lähempiä tietoja kaiken tämän toiminnan vaikutteista.

Pietarilaisen "Kumous" lehden eräässä toimituskirjoituksessa vastataan tähän sattuvasti m.m. seuraavasti:

"Silmää räpäyttämättä rohkenemme väittää, että enemmistö sitä Suomen köyhällistöä, joka nyt on mukana vaalipöydissä, ei tahdo tuomita vallankumouksellista sosialismia. Päinvastoin

se tahtoo sitä edistää. Jopa se suureksi osaksi luulee juuri vaalien kautta voivansa välillisesti edistää työväenluokan vallankumousta Suomessa. Suuren "socialidemokratian" eduskuntaryhmän luulee tämä vaivastalankumouksellinen osa työväestöstä merkitsevän etua ja voittoa työväenluokan vallankumousliikkeelle. Ja niissä tukalissa oloissa, joissa suomalaiset vallankumouksellisten nykyisin täytyy taistella Trobergin verisen nagaikan alla, tuntunee se ajatus monesta suomalaisesta vallankumouksellisestakin varsin luonnolliselta. Pahemman pliskavallan katoamista katsovat he siten valmistavansa . . ."

Lauri Letonmäki kirjottaa eräässä kirjotuksessaan "Suomen työväenluokan menettelytavoista" miten Suomen köyhällistö on porvarien petomaisen hirmuvallan jaloista kuitenkin nopeasti noussut. Työväki on laajassa julkisessa toiminnassa, työväentalot, lehtiliikkeet, järjestöjen varat, ne vähitellen vapautuvat työväestön käytettäväksi. Sitten hän esittää kysymyksen: "minkäläaatuista on nyt tämä nopeasti ja laajana esiin versonut liike? Kaikkialla antaa sille johdossa oleva oikeistosocialidemokratia reformistisen leimansa. Pinnalle on noussut kaikenlaista pikkuporvarillista roskaa, jonka ennen ei useinkaan sallittu edes järjestöihin kuulua.

"Että proletariaatti olisi hyljännyt socialistisen vallankumouksen ja tehnyt täyskäännöksen reformistiseen suuntaan, sitä johtopäätöstä ei tästä julkisesta työväenliikkeestä voi tehdä. Onhan luonnollista, että työväki koitti saada pois omaisuutensa lahtareilta ja että se koetti jälleen saada käytäntöön riistetyt kansalaisoikeudet. Yhtä luonnollista oli myös, että lahtariterrorin hirveissä oloissa käytettiin vaaleja mielenosustilaisuutena — tuo houkutus oli voimakkaampi kuin vallankumouksellinen vakaumus useimman kunnan työväestössä. Sama houkutus punaiseen mielenosotukseen saa varmaan valtiollisessa vaaleissa orjuutetut proletarijoukot liikkeelle, niin voimakas kuin joukoissa onkin vallankumouksellinen tietoisuus.

"Vallankumouksellisesti itsetietoisil-

la aineksilla ei useinkaan ole edes mahdollisuutta pysyä syrjässä reformistisesta toiminnasta, vaikkapa tahtoisivatkin. Olot ovat niin kamalat, että jo kieltäytyminen reformistisesta toiminnasta riittää antamaan poliiseille ja lahtarikaarteille aihetta epäillä ja vainota. Parhaimman kuvan siitä, että reformistiset oikeisto-socialidemokratit sittenkin ovat vain pinnalle nousutta kuonaa, antaa puoluekokous, jossa sen reformistisista päätöksistä huolimatta todettiin olleen — bolshevikiäinen enemistö . . . Koko maanallinen toiminta ja järjestäytyminen viimein osoittaa, että Suomen köyhällistö ei niinkään ole sitä, mitä kaikkialla pinnalle kokoontunut reformistinen roska ensisilmäyksellä panee luulemaan.

"Työväenjoukkojen nousua ja esiintymistä julkisuudessa emme liikkeen socialireformisesta ulkonäöstä huolimatta voi pitää köyhällistön taantumuksellisenä askeleena, vaan on meidän oikein ymmärrettävä joukkoliikettä."

Maanalaisesti pyritään järjestämään sitä toimintaa, jota julkisuudessa ei voida tehdä. Sanottane, että olisi parempi toimia Suomessa siten, että jatkuvasti valistettaiin joukkoja vaalitaistelun y. m. senyhteydessä olevan toiminnan kautta, jotta saataisiin Eduskuntaan jälleen enemistö ja siten varmuus, että Suomen työväenluokka todella on socialismin takana. Suomen työväenliikkeen historia osottaa kuitenkin tämän mahdolltomaksi. Porvariston toiminta senjälkeen kun Suomessa työväki jo sai enemistön eduskunnassa, päivänsevästi osotta, ettei Suomen porvaristo tule antamaan Suomen työväenluokalle tilaisuutta rauhalliseen vallansiirtoon. Jos eduskunnassa saataisiin läpäistyksi — vaikkapa vasta sitten kun siellä taas olisi socialistinen enemistö — sellaisia toimenpiteitä, jotka köyhällistön kannalta ovat välttämättömiä, mutta jotka loukkaisivat kapitalistista yhteiskuntajärjestelmää, niin kyllä porvaristo uskaltaisi jälleen hajottaa eduskunnan, vieläpä ryhtyä rajottamaan äänioikeuttakin. Porvaristollahan on aseellinen voima tukenaan ja työväestöllä olisi vain "kansanvalta". Vanha järjestelmä ei tappelematta anna tilaa uudelle, olipa his-

torialliset edellytykset kuin ka kypsat tahansa talle uudelle, välttämättömälle järjestelmälle.

Näimmehän selvästi, jo aikaisemmin, miten porvaristo, siitä huolimatta että se vaalipetoksella sai itselleen enemmistön eduskuntaan, ei luottanut eduskuntaansa, vaan varustautui toisella tavalla. Aseellisia joukkojahan varustettiin salaisesti ympäri maan. Aseellinen voimahan se osottautui porvariston ratkaisevaksi tekijäksi. Ja n. hän ne edelleenkin ovat Suomen porvariston voimakeinoina.

“Kumous” lehdessä kirjotetaan tästä m. m. seuraavaa:

“— Missä Suomen porvariston päävoimat nykyisin ovat? Suojeluskunnissa, poliisilaitoksessa ja “armeijassa”, siis yleensä aseellisessa mahtijärjestyksessä, minkä nimissä lienevätkään . . .

“ . . . Eduskuntaisteluun antautuminen vetää huomion porvariston päävarustuksista ja taistelu vihollista vastaan siellä, mihin sen voimat ovat kootut tulee syrjäytetyksi. Semmoista vihollista vastaan kuin Suom. porvaristo, on taisteltava sen omilla aseilla ja tämmöisellä ajalla työväellä ei ole aikaa yht’ aikaa eduskunnalliseen taisteluun ja tositaisteluun.

“Porvariston luja aseistuminen tekee taistelun vaikeaksi, ei mahdollomaksi. Kysymyksessä ei olekaan vielä tämän hetken saavutukset, vaan se että ollaan oikealla tiellä, työskennellään oikeaan päämäärään. Ajoissa kyllä tulee tulokset . . .”

Sensijaan, että pyrkimys suuntautuisi entiseen eduskunnalliseen ja amma-

tilliseen toimintaan, on suurten joukkojen “toiminnan julkinen muoto saata-va sellaiseksi, ettei se ole työväen vallankumoukselle vahingollinen, vaan päinvastoin edistää sitä.” Miten tämä sitten voi tapahtua, kun suuria joukkoja ei voida järjestää salaisiin kommunistisiin taistelujärjestöihin? Siihen Suomen kommunistit vastaavat siten, että näissä oloissa on kehitettävä ammatillista ja poliittista liikettä sellaiseksi, että se on oleva yhtenäistä työväen joukkoliikettä, eikä tällaisessa ratkaisevassa tilanteessa enää erillistä. Siksi on perustettava tehdas- ja työmaaneuvostoja. Tehdasneuvostot, kunnallisuusneuvostot, piirineuvostot ja kaikkien yläpuolella oleva maaneuvosto hoitaa sitten näitä työväenluokan eri pyrkimyksiä ja niiden kautta työväestö itse hoitaa asiansa. Siis ammattiosastoista ja työväenyhdistyksistä on muodostettava työhuone- ja työmaajärjestöjä ja sitten niistä kehitettävä keskitettyjä edustuslaitoksia aina kokomaata käsittävään saakka.

Tähän tapaan on maanalaisten järjestöjen ohjattava julkista joukkoliikettä Suomen kommunistipuolueen päätösten perusteilla. Silloin mennään eteenpäin ja “kun köyhälistön rautakoura uudestaan tarttuu yhteiskunnalliseen ja poliittiseen valtaan — on se totta tekevä ja loppuunsaattava 1918 aletun historiallisen tehtävänsä. Tämän suuren ja jalon tehtävän tietoisuus ohjatkoon vallankumouksellisten työläisten menettelytapaa”, huomauttaa Letonmäki Suomen työläisten menettelytapaa koskevan kirjotuksensa lopussa.

Kolmannen internationalen perustaminen

Maaliskuun 2 päivänä alkoi Moskovassa Kolmannen Internationalen ensimmäinen kansainvälinen kongressi. Tässä perustavassa kokouksessa oli edustettuna seuraavat eri maiden työväenpuolueet: kansainvälinen kommunistinen eli spartacus-puolue, Venäjän kommunistipuolue, Unkarin kommunistipuolue, Ruotsin vasemmistopuolue, Norjan sosialistipuolue (ei virallisesti,

vaan personallisesti тов. Plattenin kautta), Amerikan sosialistinen työväenpuolue, Balkanin vallankumouksellinen sosialistiliitto sekä Bulgarian Tshenshaki-ryhmä ja rumanialainen kommunistipuolue, Puolan kommunistipuolue, Suomen kommunistipuolue, Ukrainan kommunistipuolue, Viron kommunistipuolue, Armenian kommunistipuolue, Venäjällä olevien saksalaisten siirtolaisten

ten kommunistipuolue ja Venäjällä olevien itämaalaisten kommunistipuolue. Kaikkiaan oli kongressissa 32 äänioikeutettua edustajaa. Viidentoista eri järjestön edustajia oli tämän lisäksi, mutta heillä oli vain keskusteluoikeus. Näitä järjestöjä oli tshekkiläinen, etelä-slaavilainen, englantilainen, ranskalainen kommunistipuolue, Hollannin sosialidemokratinen puolue, amerikkalainen sosialistinen propaganda liitto, Sveitsin kommunistit, Turkestanin, Turkin, Georgian, Aserbeidschan, Persian, Kiinan työväenryhmät sekä korealaisen työläisten edustajia. Useita edustajia oli vangittu kotimaissaan ollessaan matkalla kongressiin.

Lähempää tietoa kongressin päätöksistä ei tähänmennessä ole tänne vielä saapunut. Kongressissa esillä olleista asioista olemme tilaisuudessa mainita seuraavat:

Ensimmäisenä toimenpiteenä oli se, että kongressi julistautui Kolmannen Internationalen ensimmäiseksi kansainväliseksi kongressiksi. Päiväjärjestyksessä olivat seuraavat kysymykset: raportit, kommunistisen Internationalen ohjelma, porvarillinen kansanvalta ja köyhälistön diktatori, sosialististen virtausten ja Bernin konferenssin käsittely, kansainvälinen tilanne, kansainvälisen toimikunnan vaalit jne.

Kongressin toiseksi istuntopäiväksi oli järjestetty kaikkien Moskovan työväenjärjestöjen toimeenpanemat juhlallisuuudet uuden Internationalen kunniaksi. Juhlallisuuudet toimeenpantiin sen johdosta, kuten Moskovan neuvoston puheenjohtaja Kamenjev huomautti, että tämä kongressi on samanlainen historiallinen merkkitapaus kuin kokous Lontoossa, 1864, jolloin Karl

Marxin johdolla perustettiin ensimmäinen Internationale.

*

Kongressille antoivat n. s. zimmerwaldilaiset myös raportin. Sen olivat allekirjottaneet C. Rakowski, N. Lenin, G. Zinovjev, L. Trotsky ja Fritz Platten. Tämä raportti kuuluu seuraavasti:

”Zimmerwaldin ja Kienthalin neuvottelukokouksilla oli aikanaan merkityksensä, kun oli tärkeää yhdistää kaikki ne proletariaatit, jotka muodossa tai toisessa protesteerasivat imperialistista murhaamista vastaan. Mutta Zimmerwaldin liitossa yhdistyi päätävien kommunistisim aineksiin myös keskustalais-aineisia, samoinkuin pasifistisia ja häällyviä aineksia. Nämä keskustalais-aineiset, kuten Bernin konferenssi on osottanut, liittoutuvat nyt sosialipatriootteihin taisteluun vallankumouksellista proletariaattia vastaan ja käyttävät tällä tavalla Zimmerwaldia taantumuksen palvelukseen.

Tällä välin on kommunistinen virtaus monissa eri maissa voimistunut ja sen vuoksi vallankumouksellinen proletariatin mitä pakottavammaksi työksi tulee taistelu keskustalais-ainestoa vastaan, joka jarruttaa yhteiskunnallista vallankumousta.

Zimmerwaldin liitto on elänyt aikansa. Kaikki, mikä Zimmerwaldin liitossa oli todella vallankumouksellista, liittyy kommunistiseen Internationaleen.

Allekirjottaneet, Zimmerwaldin osaaottaneet, selittävät pitävänsä Zimmerwaldin järjestön toiminnan päättyneenä, ja kehottavat Zimmerwaldin konferenssin toimistoa luovuttamaan hallussaanolevat kaikki asiakirjat Kolmannen Internationalen toimeenpanevalle komitealle.”

Italian puolue liittyy Uuteen Internationaleen

Italian sosialistipuolueen pää-äänenkannattaja ”Avanti” tiedottaa, että Italian sosialistipuolueen toimeenpanevan komitean kokouksessa, maaliskuun 19 päivänä, keskusteltiin Bernin konferenssin asioista ja yleensä kansainvälisistä suhteista. 10 äänellä 3 vastaan

hyväksyi toimeenpaneva komitea ohjelman, jossa lausutaan Italian sosialistipuolueen erkanen Kansainvälisestä Sosialistitoimistosta ja liittyvän uuteen vallankumoukselliseen Internationaleen, joka perustuu Venäjän kommunisti (bolsheviki) puolueen periaatteille.

Tätä asiaa keskusteltaessa тов. Gennari teki vaatimuksen, että puolue erkanee Kansainvälisestä Sosialistitoimistosta. Hän väitti olevan mahdotonta olla yhteistoiminnassa sosialipatrioottien kanssa. "Avantin" päätölmittaja Serrati ryhtyi häntä kannattamaan. Bombacci oli sitä mieltä, että vielä toistaiseksi pysyttäisiin Toimiston yhteydessä ja erotettaisiin siitä ne puolueet, jotka ovat osottautuneet Internationalelle arvottomiksi. Rondani vaati Internationalen puhdistamista. Lazzari teki esityksen, että Toimistolle lähetetään ultimatum, jossa vaaditaan Toimistoa hyväksymään venäläisten toverien esittämä ohjelma. "Bolshevistisen" Gennarin ja Serratin siten ohjelmaehdotus hyväksyttiin muutamilla muutoksilla 10 äänellä 3 vastaan. Päätösponsi kuuluu seuraavasti:

"Siihen nähden kun kansainvälinen sosialistitoimisto on valekansanvaltaisen porvariston välikappale pyrkien harhaanjohtamaan köyhälistöä ja on vain esteenä sosialistisen vallankumouksellisen Internationalen toiminnan uudelleen järjestämiselle, ja

"Siihen nähden kun kaikki ponnistukset, joiden pyrkimyksenä on ollut herättää henkilin sosialistisen köyhälistön elonvoima kansainvälisen sosialistitoimiston avulla, joka nyt on liittolaismaiden porvariston vankina, ovat olleet turhia, ja

"Siihen nähden kun se liitto, joka Bernissä muodostettiin liittolaismaiden imperialismiin ja keskusvaltain imperialismin sosialipatrioottien virtausten välille saattaa päivänvaloon kaikkien niiden ryhmien taantumuksellisen luonteen, jotka pettivät ne sitoumukset, jotka sosialistinen International teki vas-

tustaaksensa porvaristoa, joka veti kansat sotaan, ja

"Siihen nähden kun tästä syystä on mahdotointa ajatellakaan niiden, jotka olivat uskollista Internationalen periaatteille, yhdessä olemista samassa järjestössä sellaisten kanssa, jotka pettivät nämä periaatteet ja yhäkin vastustavat sosialismin toteuttamista, ja

"Siihen nähden kun kansainvälinen sosialistitoimisto sen sijasta, että olisi heti kuin sota päättyi kutsunut ko'olle siihen kuuluvien puolueiden ja järjestöjen kokouksen, lainasi itsensä tehtävään, jonka tarkoituksena oli saada Bernin kokous onnistumaan, kokous, joka ei ollut mitään muuta kuin kansainvälisen sosialistikonferenssin pilakuva, sentähden

"Päätettäköön, että Italian sosialistipuolueen toimeenpaneva komitea eroaa kansainvälisestä sosialistitoimistosta ja liittyy ja työskentelee sosialistisen kansainvälisen Internationalen muodostamiseksi, sille perustukselle ja niille periaatteille, jotka Venäjän kommunistiset toverit kokouksessaan Moskovassa viime tammikuulla laativat kansainvälisen sosialistikongressin ko'olle kutsu-miseksi; ja edelleen

"Päätettäköön, että toimeenpaneva komitea aktiivisesti työskentelee saavuttaaksensa edellämainitun päämäärän, kaikkien maiden niiden sosialistien yhtymisen, jotka ovat pysyneet uskollisena Internationalelle kutsumalla kokoon ja kokoontumalla alustavaan kokoukseen tai jollakin muulla toimenpiteellä, joka katsotaan tarpeelliseksi toivotun tuloksen saavuttamiselle."

Päätösesityksen puolesta puhuivat Gennari, Serrati ja Bombacci ja sitä vastaan Lazzari, Bacci ja Rindani.

Saksan itsenäisten sosialistien puoluekokous

(True translation filed with the post master at Fitchburg, Mass., as required by the act of Oct. 6, 1917.)

Maaliskuun 2-6 p:nä pidettiin Berliinissä ensimmäinen itsenäisten eli riippumattomien sosialistien puoluekokous. Eräs saksalainen puoluelehti kertoo siitä: Kokous osotti voimakasta vallankumouksellisen mielialan kasvua itse-

näisen sosialistiryhmän keskuudessa. Puoluekokous ei ollut Kautskyn ja Haasen vaikutuksen alaisena, vaan Klara Zetkinin, Däumigin ja Adolf Hoffmannin, jotka kuuluvat riippumattoman ryhmän äärimäiseen vasempaan siipeen.

Haase, joka epäilemättä on yksi riippumattomien etevimmistä johtajista, puhui puoluekokouksessa itsekin san-

gen radikalisesti. Hän esiintyi odottamattoman päättävaisenä ja sittenkin joutui hän ankaran arvostelun alaiseksi. Häntä erikoisesti — ja täydellä syyllä — moitittiin siitä häilyvästä kannasta minkä hän omasi Saksan vallankumouksen ensimmäisinä viikkoina; häntä pidettiin kanssasyllisenä siihen vihanieliseen kantaan, minkä hallitus otti neuvosto-Venäjää kohtaan ja edelleen häntä moitittiin jatkuvasta kanssakäymisestäään Ebert-Scheidemannin hallituksen kanssa. Kautsky oli täydellisesti menettänyt vaikutuksensa. Hän ei saanut missään kysymyksessä puolelleen puoluekokouksen kannatusta ja sen vuoksi vetäytyi kokouksesta pois ennen sen päättymistä.

Puoluekokouksen lopussa valittiin puoluetoimikunta ja puheenjohtajiksi tulivat Haase ja Däumig. Haase kuitenkin kieltäytyi selittäen hänen olevan mahdotonta toimia yhdessä Däumigin kanssa. Tällöin kieltäytyi myös Däumig, huolimatta edustajien protesteista. Däumigin tilalle valittiin stuttgartilainen vallankumousmiehes Crispian, joka sai kolmekymmentä ääntä enemmän kuin Haase.

Mitä ankarimpien hyökkäysten alaisiksi joutuivat kaikki, jotka eivät päättäväisesti olleet Venäjän työväenhallitukselle myönteisellä kannalla. Tässä yhteydessä painosti Haase, että hän itse, marraskuun 10 p:nä, 1918, Saksan tasavaltajulistuksen jälkeen, oli tehnyt esityksen että leti ryhdytään suhteisiin neuvosto-Venäjän kanssa. Hän oli kannattanut moskovaalaisten esitystä saada lähettää Berliiniin lähetystön. "Mutta", selitti Haase, "hallituksemme sai Moskovasta sähkösanoman, jossa meille selitettiin sieltä lähetettävän lähetystön, joka tulee tekemään vallankumouksellista agitatsionia Saksassa olevissa vankileireissä, ja silloin myös minä asetuin sille kannalle, että mainittua lähetystöä ei voida laskea Saksaan, koska meidän asepoehotomme joutuivat senkautta vaaraan." Haase myönsi nyt, että tässä tehtiin virhe, kun liittolaisten pelosta vierottiin neuvostohallitusta.

Haase teki myös syytöksen, että tunnettu porvaripolitiikoitsija Erzberger on luvannut marsalkka Fochille sen, että

Saksa on parhaillaan muodostamassa armeijaa, joka Englannin laivasto-osaston avustuksella on valmis taistelemaan bolshevikejä vastaan. Haase selitti myös hallituspiireissä olevan sitä mieltä, että Saksa menettää osan Elsas-Lothringia, mutta että neuvosto-Venäjän kustannuksella Saksa tulee saamaan korvausta. "Me emme ole yksimielisiä useisiin neuvosto-tasavallan toimenpiteisiin nähden, mutta vielä vähemmän kannatamme me sitä kiihottusta, jota Saksassa käydään bolshevikejä vastaan. Puoluetoverit! On aivan selvää, että bolshevikivastaisella kiihottuksella on aivan toisemaiset tarkotukset. Tämä kiihottus on sitäkin iletävämpää, kun siinä on osallisina sellaiset sosialistit, jotka puhuvat yhdistymisestä, mutta todellisuudessa eivät toimi joukkojen yhdistämisen puolesta, vaan sensijaan hajottavat ja myrkyttävät mieliä."

Huomattavan osan ajasta vei kysymys köyhälistön diktaturista. Haase lausui, ettei hän sitä kannata suoranaisesti, vaan epäsuorasti. Hän painosti että kapitalistisessa yhteiskunnassa ei voi olla painovapautta ja sen vuoksi työväenluokalla on oikeus taistella se itselleen. Köyhälistön diktatori on tässä asiassa täysin oikeutettua ja välttämätöntä.

Puoluekokouksen yksi huomattavimmista edustajista oli, nykyään perin sairaanaoleva toveritar Klara Zetkin. Hän lausui puheessaan, ettei hän voi hyväksyä riippumattomien sosialistien politiikkaa. Hän ei voinut unohtaa sitä epäselvää kantaa mikä puolueella oli ja mikä johti puolueen valheelliseen politiikkaan. Se hetki on nyt tullut, jolloin kautta linjan on alettava taistelu yksityisomistusoikeutta vastaan. Kautskyn taloudellinen katsantokanta merkitsee tällä hetkellä tieteellistä takaisinpaluuta porvarilliseen talouselämään: viisikymmenvuotisen opin kieltämistä. Hän piti Haasea kanssasyllisenä siihen, että venäläisten toverien saksalaisille tovereille lähettämät 50 vauvunlastillista viljaa palautettiin takaisin, samalla kun sitä kerjättiin Wilsonilta. Bernin konferenssia kutsui hän "syntintunnustus-konferenssiksi". Lopuksi selitti hän, ettei hän enää voi

kannattaa riippumattomien opportunistista politiikkaa. "Joko — tahl. Minulla on enää jäljellä vain muutamia elinpäiviä, mutta ne muutamat päivät jotka minulla vielä on, tulen minä viettämään siellä missä on elämää ja jossa historia luodaan!" Ja kun hänelle huudettiin joka taholta: "Me tulemme kanssasi!", vastasi hän: "Teidän käsittänee riippuu miten Saksan vallankumoushistoriaa kirjoitetaan. Nyt, kun porvaristo, Ebertin ja Nosken petollisen politiikan avulla, yrittää tukahut-

taa vallankumousta, nyt on vallankumous elävämpi kuin koskaan!"

"Eläköön Kommunistinen maailmanvallankumous", hyväksyttiin riippumattomien veripunasen lipun tunnuskauseksi. Tämän tunnuskauseen kajahtaessa, päättyi puoluekokous.

Tämä puoluekokous osottautui ensimmäiseksi voimakkaaksi sysäykseksi riippumattomien sosialistien lähentelyksi spartakuslaisia kohtaan. Se osotti huomattavaa askelta vasempaan.

Skandinavian työläisten vaatimuksia

Ruotsin vasemmistososialistien ohjelma.

Ruotsin vasemmistososialidemokratien ohjelmaan sisältyvät seuraavat kohdat:

1. Sosialistisen hallituksen muodostaminen, jota hallitusta tukevat työläisten, sotilaiden ja talonpoikain neuvostot.

2. Maalle on laadittava ja hyväksyttävä tasavaltainen perustuslaki.

3. Riksdagin ensimmäinen huone on poistettava.

4. Hallituksen on heti kutsuttava koolle perustuslakikokous, jonka jäseniä kaikki 20 vuotta täyttäneet miehet ja naiset saavat äänestää.

5. Sotilaiden värväyksen ja harjoittamisen pikaista lopettamista.

6. Teollisuustyöläisten ja valtion sekä kuntien palveluksessa olevien työläisten palkkoja on heti korotettava.

7. Kahdeksantunnin työpäivä on otettava heti käytäntöön.

8. Työväestön on otettava teollisuus kontrollinsa alaiseksi.

9. Maat, jotka ovat korporatsioonien, aatelisten ja teollisuuksien hallussa, on siirrettävä hallituksen kontrollin alaiseksi maanvuokraajille, talonpojille, maanviljelystyöläisille, talonpoikain pojille ja metsätyöläisille.

Norjan työläisten vaatimukset.

Norjan ammattiliitosten kansalliliitto ja sosialistinen työväenpuolue julkaisivat marraskuun 29 päivänä, v. 1918, jäsenilleen manifestin, johon sisältyy Norjan työläisten vallollinen ja taloudellinen ohjelma. Tässä yhtey-

dessä otettiin mainittu, että Norjan ammattiliitosten jäsenmäärä oli syyskuun 30 päivänä v. 1917 kaikkiaan 99,566. Norjan työväenpuolue lokakuussa v. 1918 toimittetuissa vaaleissa sai 217,000 ääntä, eli 27,2 pros. koko äänimäärästä, joka oli 798,000. Stortingissa on puolueella 18 edustajaa, eli 14,6 pros. yleisestä edustajamäärästä, joka on 123.

Manifestissa, jonka ammattiliitosten ja puolueen edustajat yhdessä antoivat, saatetaan järjestöjen jäsenten ja kaikkien työläisten huomioon ne tilaisuudet, jotka Euroopan vallankumoukset luovat Norjan työläisten vaatimusten pikaiselle toteuttamiselle. Parhaimmat keinot niiden toteuttamiselle ovat järjestäminen ja valistustyö. Ammattijärjestöjen ja puolueen päämäärät ovat seuraavat:

1. Teollisuuden, pankkien ja tukku-kauppojen yhteiskunnallistuttaminen; maa- ja asutuskymyksen tehokas ratkaiseminen yhteiskunnan etujen kannalta katsottuna; köyhän kansan verokuorman keventäminen tarkempine ja kiinteämpine asteittain kohoavine veroineen ja yleisen eläkkeen käytäntöönottamisesta.

2. Oikeudenmukaista vaalijärjestelmää ja yhtäläistä äänioikeutta kaikille 21 vuotta täyttäneille miehille ja naisille.

3. Kahdeksantunnin työpäivän käytäntöönottaminen.

4. Sotapalveluksen kokonaan lopettaminen ja sotailaitosten muuttaminen hyödyttäviin tarkoituksiin.